

поглед

гдето ~~сина~~ ^{поглед} верните кости на братовъеда му Луи дьо Блуа, гдето
бяха загинали най-добрите му барони и още по-науг, там гдето
братята му Анри и ^{братята} ~~братята~~, с тревога и страх следяха всяко дви-
жение на страшния български цар, там гдето десет дни след пора-
жението при Адриано^{пол}~~град~~, старият дож Енрико Дандоло бе умрял
от тежка преумора при дивото безпаметно бягство пред войските
на българския цар...

Понякога долу, отвъд реката, се събираха тълпи от любопит-
ни люде, сочеха към кулата и дълго гледаха нагоре. Тогава той
се махаше от прозорчето. И почваше да се лута от стена до стена.
В определени часове му позволяваха да се разхожда из градината.
Но той рядко използваше тази царска милост. Обичаше самотата и
бягаше от любопитните погледи. Искане сам да живее със своята
горест. Когато се уверяваше, че никой не го наблюдава, той отно-
во се връщаше към своето прозорче и прекарваше там с часове, като
болна птица, залепена до железните решетки, с поглед устремен в
безграничен копнеж към далечния Константино^{пол}~~град~~... Там бяха
двете му малки деца - Жана и Маргарита... Сами и нещастни. Без
майчини ласки и бащина подкрепа. И сърцето му се свиваше от без-
гранична болка.

пол или още по-далеч
от прозорчето

А нощите му бяха тежки и безсънни. Спомени се тъпнаха
пред затворените му очи и изпълваха с горчива утеха самотата му.

... Един напет паж държи края на мантията на крал Филип
Август. Сините му очи ^{гирят} с пламенна дързост между купчината
благородни девици. Когато минава край Мария дьо Шампан, младото
момиче снишава свенливо златистите си зеници и алени трендафили
изгарят бледата ^{му} като слонова кост кожа. Дългите й тъмноруси
плитки ^{магнитът} ~~се подават~~ изход плетената от бисер мрежа, като едри
златни змии.

... Турнирът в Амиен... Победата му над барона Пиер д'Оноа